

Toni Morrison

Resitatif

Zadie Smith'in önsöziyle

Türkçesi: Seda Çingay Mellor

Öykü

Resitatif

Annem bütün gece dans etmişti, Roberta'nunki de hastaymış. St. Bonny's'e götürülmemizin sebebi bu. Sığınma evinde kaldığımızı söyleyince insanlar size sarılmak istiyor ama aslında o kadar da kötü değildi. Bellevue'deki gibi yüz yataklı kocaman, uzun bir oda yoktu. Her odada dört yatak vardı, Roberta'yla ben oraya gittiğimizde devlet korumasındaki çocuk sayısı azdı, bu nedenle 406 numaraya yerleştirilen bir tek bizlerdik, canımız isterse yataktan yatağa geçebiliyorduk. Ve tabii canımız istiyordu. Her gece yatak değiştirdik, orada kaldığımız dört ay boyunca kendimize hiç daimi bir yatak seçmedik.

Ama işin başında böyle değildi. İçeri girdiğim ve Koca Bozo bizi tanıştırdığı anda midem bulanmaya başladı. Sabahın köründe kendi yatağınızdan kaldırılmak hadi neyse, ama apayrı bir ırktan bir kızla yabancı bir yere tıklılıp kalmak olacak iş miydi. Ve Mary, kendisi annem olur, haklıydı. Arada sırada dans etmeye bana önemli bir şey söylemeye yetecek süre kadar ara verirdi, söylediği şeylerden biri de saçlarını hiç yıkamadıkları ve tuhaf koktuklarıydı. Roberta kesinlikle öyleydi. Tuhaf kokuyordu yani.

Öyle ki Koca Bozo (kimse ona asla Bayan Itkin demezdi, tıpkı kimsenin asla St. Bonaventure demediği gibi), "Twyla, bu Roberta. Roberta, bu da Twyla. Hadi kaynaşın," dediğinde, "Annem beni bu odaya koymanızdan hoşlanmayacak," dedim.

"Güzel," dedi Bozo. "O zaman belki gelir de seni eve götürür."

Ne gaddarlık ama. Roberta gülseydi onu öldürürdüm ama gülmedi. Pencereye yürüyüp sırtı bize dönük dikilmekle yetindi.

"Önüne dön," dedi Bozo. "Kabalık etme. Pekâlâ Twyla. Roberta. Yüksek sesli bir zil duyduğunuzda, akşam yemeği çağrısı yapılıyor demektir. Birinci kata inin. Kavga çıkarırsanız film seyredemezsiniz." Sonra da, ne kaçıracağımızı iyice anlamamızı sağlamak için ekledi, "*Oz Büyücüsü.*"

Roberta, annemin sığınma evine yerleştirildiğimi duyunca kıyameti koparacağını kastettiğimi sanmış olmalı. Onunla aynı odaya konduğumu duyunca değil, çünkü Bozo gider gitmez yanıma gelip, "Senin de mi annen hasta?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Sadece bütün gece dans etmeyi seviyor."

"Ya." Başını salladı, her şeyi böyle hızlı anlaması hoşuma gitti. Bu yüzden, orada dururken tuzla biber gibi görüldüğümüz gerçeğinin o an için bir önemi yoktu. Öbür çocuklar bazen bize öyle derdi. Sekiz yaşındaydık ve derslerden sürekli sıfır alıyorduk. Ben, okuduğumu ya da öğretmenin söylediklerini hatırlayamadığım için. Roberta ise hiç okuyamadığı ve öğretmeni dinleme zahmetine bile girmedigi için.